

Arrest

**nr. 87 258 van 10 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORJANE, loco advocaat Z. CHIHAOUI, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 januari 2009 en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Aan verzoeker werd op 19 mei 2009 een beslissing houdende weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 26 quater). Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 31 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar verzoeker werd gehoord op 3 januari 2012.

1.3. Op 30 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pasjtoense origine, verklaart afkomstig te zijn van het district Behsud, gelegen in de provincie Nangarhar. U werkte als bewaker op een opslagplaats van het IRAA in Dasht-e Daman, Behsud district. Toen u op een nacht wacht liep, hoorde u omstreeks twee uur 's nachts een auto stoppen. U liep naar het dak van het gebouw dat u bewaakte om te kunnen kijken wat er gaande was. Toen u op het dak stond zag u een man op de muur rondom de opslagplaats klimmen. U riep en vuurde enkele schoten af, er werd ook op u geschoten. Meteen daarop dropen de indringers af. De volgende ochtend arriveerde de politie en onderzocht alles, op de plaats waar de indringer op de muur had gestaan werden enkele bloedsporen gevonden. Toen u drie dagen later naar huis ging zei uw moeder dat de taliban langs geweest was en naar u gevraagd had. U begreep dat het om de indringers ging. Uw moeder was bezorgd, maar u vertelde haar niets. U besloot hierop naar Kaboel gaan, naar uw oom. Drie dagen later vernam u dat men u nog steeds zocht en nam u de beslissing Afghanistan te verlaten.

U verliet uw land van herkomst en reisde naar België waar u op 19 januari 2009 aankwam en op dezelfde dag een asielverzoek indiende.

Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten voor: een taskara, een krantenartikel, een werkkaart IRAA en een aanbevelingsbrief IRAA

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u een aantal tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen deed met betrekking tot de oorzaak van uw problemen in Afghanistan. Zo stelde u aangaande de schietpartij eerst dat u onmiddellijk naar de indringer riep toen u hem zag proberen om over de muur te kruipen. Toen u onmiddellijk daarop schoten hoorde, panikeerde u en schoot u in de lucht (cgvs, p 8). Als er even later opnieuw wordt ingegaan op de gebeurtenissen stelt u dat de man zich omdraaide toen u naar hem riep, u vervolgens op hem schoot en er vervolgens een schietpartij losbarstte. Daarna zou u op een bepaald moment in paniek zijn geraakt en zijn gestopt met schieten (cgvs, p.8). Het is opmerkelijk dat u omtrent een dergelijk ernstige gebeurtenis, die een grote impact heeft gehad op uw leven, zulke tegenstrijdige verklaringen aflegt. Er is immers een groot verschil tussen enerzijds vuurschoten horen, in paniek geraken en dáárom in de lucht schieten en anderzijds zelf als eerste schieten waarop er vervolgens op u geschoten wordt, om dan uit paniek te stoppen met schieten. Nog wat betreft uw verklaringen over het incident is het totaal onaannemelijk dat u als bewaker van de opslagplaats niet over het telefoonnummer van de politie zou hebben beschikt zoals u beweert.

Ook over de nasleep van het incident legde u weinig overtuigende verklaringen af. Zo beweerde u dat u na het incident niet door de politie ondervraagd werd. Ze zouden u in het geheel geen vragen hebben gesteld (cgvs, p. 11). Het is weinig geloofwaardig dat u als enige bekende betrokkene bij het incident niet ondervraagd zou zijn geweest. U was immers de enige die mogelijks concrete en gedetailleerde inlichtingen had kunnen geven over de daders. Ook beweert u dat het pas duidelijk werd dat de taliban achter de aanval zat toen de politie ter plekke kwam, maar kon u op geen enkele manier zeggen waaruit de politie dit kon opmaken (cgvs, p. 11). U verklaarde dat zolang u in Afghanistan was, alles heel onduidelijk bleef en dat u pas in België vernam dat het om taliban ging. (cgvs, p. 11). Er mag echter logischerwijze vanuit gegaan worden dat men nagaat met wie en waarom men exact problemen heeft vooraleer men tot de conclusie komt dat men het land moet verlaten omdat men van oordeel is dat zijn leven of veiligheid wordt bedreigd. De ernst van de dreiging is immers onlosmakelijk verbonden met de bron ervan. Van een asielzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij alles in het werk stelt om te weten met wie en waarom precies hij problemen heeft.

Het is overigens weinig aannemelijk dat u zelf blijkbaar geheel passief stond ten opzichte van uw problemen in uw land van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u alles – via via – langs uw oom moest vernemen en dat het uw ooms waren die alles met elkaar bespraken zonder u daarbij te betrekken werd. Zo beweerde u zelfs dat u niet wist dat u zou moeten vluchten (cgvs, p. 11).

De passieve rol die u zich tijdens het gehoor aanmeet komt geenszins overeen met uw profiel. U bent immers een volwassen man die bovendien instond voor het onderhoud zijn gezin i. e. uw moeder, broer en zussen (cgvs, p. 7, 9). Er was voor uw ooms geen enkele reden om u niet ten volle bij de zaak te betrekken. De bovenstaande verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook in hoge mate.

Verder kan u ook niet verklaren hoe het kan dat uw belagers reeds de nacht na de feiten (cgvs, p. 10) voor de deur van uw huis stonden (cgvs, p. 10). U stelde immers dat het niet licht genoeg was om op de afstand waarop uw belagers zich tijdens het incident van u bevonden iemand te herkennen (cgvs, p.10). U werkte alleen, niet alle dagen en wist nooit lang op voorhand wanneer u moest werken (cgvs, p. 10). Ook de taliban kon dus moeilijk weten wie er zich op het moment van de aanval het terrein bewaakte. Bovendien ging u niet vaak na het werk terug naar uw dorp – waar u niet graag verbleef omdat er weinig ontspanning te vinden was (cgvs, p. 9). Ook na het incident ging u niet naar uw dorp maar naar de stad. U keerde pas drie dagen later terug naar Qasimabad. Tot slot woonde u nog geen twee jaar in Qasimabad en kende u er niemand. Zelf had u evenmin enig idee wie uw belagers had kunnen vertellen waar u woonde (cgvs, p. 5, 8, 9). Daarenboven kon u ook niet zeggen hoe vaak de taliban precies was langs geweest in de dagen na het incident (cgvs, p. 10). Deze verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gezien de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit en toont op geen enkele manier de door u aangehaalde gebeurtenissen aan. Wat betreft het krantenartikel moet worden gesteld dat het voorleggen van een origineel krantenartikel het bewijs is dat een artikel gepubliceerd is, maar dat het op zich geen bewijs is van de er in vermelde feiten. Een krantenartikel is geen officieel document en op zich niet voldoende om het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. Ook de aanbevelingsbrief overtuigt niet. Het is immers opvallend dat het document geen enkele melding maakt van de door u aangehaalde problemen terwijl het wel werd opgesteld bij het beëindigen van u activiteiten bij de organisatie en dus nadat u bij het incident betrokken raakte. Overigens blijkt uit het attest dat u tot 30 juni 2008 voor IRAA zou hebben gewerkt. Dit strookt geenszins met de chronologie in uw relaas. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u immers aan Afganistan op 27 september 2008 te hebben verlaten (DVZ, punt 28). Uit uw verklaringen kan echter worden afgeleid dat het schietincident slechts een maand voor uw vertrek uit Afghanistan plaatsvond. U zou immers een twintigtal dagen in Kaboel hebben verbleven nadat u drie dagen in Jalalabad en uw dorp had doorgebracht. In deze versie van de feiten was u dan ook geen bewaker meer van IRAA op het moment dat het incident zich zou hebben voorgedaan. Hetzelfde kan overigens worden gesteld wat betreft de badge die u voorlegde. Daaruit blijkt immers niet dat u op het moment dat u volgens uw verklaringen betrokken zou zijn geweest bij het incident nog werkzaam was bij IRAA aangezien de vervaldatum ervan 30 juni 2008 is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat dit betreft moet in uw hoofde echter worden gesteld dat uw herkomst uit de provincie Nangarhar op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus om deze reden toe te kennen. U verklaart immers dat u na uw problemen naar Kaboel vluchtte en er onderdook bij uw oom die daar al 18 à 20 jaar woont en werkt voor de overheid (cgvs, p. 4). Uw moeder, broer en zus verblijven momenteel ook bij uw oom in Kaboel (cgvs, p. 4). Uit het gehoorverslag blijkt wat dit betreft overigens dat u Kaboel meende te moeten verlaten omwille van de verderzetting van de problemen die u in uw regio van herkomst had gekend. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot deze elementen, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kaboel kan immers worden gesteld dat voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat ervoor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in combinatie met artikel 48/4 §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (vreemdelingenwet), voert verzoeker onder verwijzing naar en het citeren van de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 17 december 2010" dat verwerende partij enkel heeft nagegaan of er in Kaboel sprake is van een intern conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zonder evenwel na te gaan of verzoeker in het licht van de voorhanden zijnde informatie op een veilige manier kan reizen tussen Nangarhar, de regio waar hij oorspronkelijk vandaan komt, en Kaoel, de regio dat door de verwerende partij wordt aangeduid als een binnenlands vluchtalternatief. Volledigheidshalve merkt verzoeker op dat hele familie momenteel in Nangarhar verblijft, zoals blijkt uit het document dat aan het verzoekschrift wordt toegevoegd.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de artikelen 48/3 en 48/4, §2 a) en b), voert verzoeker aan dat zijn verklaringen allerminst ongeloofwaardig waren en

derhalve geen afbreuk doen aan de bewijsstukken die verzoeker heeft voorgelegd en waaruit minstens een begin van bewijs van zijn vrees kan worden gededuceerd. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

2.3. Blijkens de betreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen deed met betrekking tot de oorzaak van zijn problemen in Afghanistan, zoals wordt toegelicht, (ii) de neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de conclusie kunnen wijzigen, (iii) er kan worden gesteld dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen, en (iv) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. Verzoeker stelt dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid en merkt op dat hij een indringer zag die over de muur wou kruipen, waarbij hij riep en vervolgens schoot. Hij licht toe dat hierbij eerst op de indringer werd geschoten en vervolgens in de lucht en dat daarop een schietpartij losbarstte waarbij hij panikeerde om vervolgens het schieten te staken.

De Raad merkt op dat verzoeker zich in de eerste plaats beperkt tot het louter herhalen van zijn asielrelaas. Een louter herhalen van één versie van de feiten, die reeds volledig ongeloofwaardig werd bevonden in de bestreden beslissing omwille van tegenstrijdigheden zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, is niet dienstig om de motivering te weerleggen.

In het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (adm. doss., stuk 3) leest de Raad het volgende: "(...) *Ik was daar al twee maanden toen op een avond rond 2 uur 's nachts heb ik het geluid gehoord van een motor van een auto, de auto stopte. Ik ging naar het dak van het gebouw om te zien wat er aan de hand was, wie er was. Op het dak heb ik rond gekeken om te zien of er iemand was, op een gegeven moment zag ik iemand die probeerde over de muur te klimmen om binnen te komen. Ik heb naar hem geroepen, en toen heb ik onmiddellijk vuurschoten gehoord, ik ben toen in paniek geraakt en ben in de lucht beginnen schieten, ik was alleen, ik wist niet precies waar de schoten werden afgevuurd, maar in ieder geval heeft het een tijdje geduurd, toen werd alles terug kalm. Die persoon is terug naar beneden gesprongen. (...)*" (CGVS gehoor, p. 8). Later stelt verzoeker: "(...) **U riep naar die man en wat gebeurde er toen? Hij heeft zich omgedraaid, ik heb op hem geschoten, toen brak er een schietpartij los, op een gegeven moment ben ik gestopt met schieten omdat ik in paniek geraakte. (...) Begon de man meteen te schieten als hij van de muur sprong? De persoon die zelf op de muur stond heeft niet op mij geschoten, ik heb eerst op hem geschoten, op dat moment werd er op mij geschoten en ik wist niet van waar het kwam. We hebben niet kunnen vaststellen vanwaar de andere schoten kwamen, daarom ben ik ook zelf gestopt, ik was in paniek.**" (gehoor CGVS, p. 8).

De Raad stelt vast dat in de eerste versie verzoeker in de lucht zou hebben geschoten nadat op hem werd geschoten terwijl en in de tweede versie hij als eerste naar de indringer zou hebben geschoten. Dit incident dat verzoeker voorhoudt is de aanleiding van zijn beweerdde problemen en vervolgingsfeiten zodat redelijkerwijs mag aangenomen worden dat hij daarover coherente verklaringen aflegt. De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas.

2.6. Meer nog, verzoekers betoog dat hij het telefoonnummer van de politie niet kende, dit immers geen algemeen geldend noodnummer is zoals we dat in België kennen en zijn oom ook als veiligheidsagent werkt, meer ervaring heeft zodat hij de volgende ochtend de politiediensten heeft gebeld en verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het incident, kan niet overtuigen. De Raad is van oordeel dat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat verzoeker die werkzaam is als bewaker bij IRAA en in het bezit is van een GSM (gehoor CGVS, p. 9) op het ogenblik dat er gevaar dreigt - hij kon immers niet weten of deze indringers al dan niet zouden terugkomen eventueel met versterking – onmiddellijk de politie, veiligheidsdiensten, zijn collega's of zijn oom op de hoogte brengt van het gevaar en het incident en niet vier uur wacht tot zijn oom eraan komt die meer ervaring zou hebben als veiligheidsagent. Er kan immers vanuit gegaan worden dat een bewaker van een NGO die samenwerkt met de overheid in Afghanistan zijn voorzorgen neemt wanneer hij 's nachts een kantoor of magazijn moet bewaken en dat hij in staat is om onmiddellijk hulp in te roepen bij gevaar of een aanval. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoekers oom, naar zijn verklaringen bij het CGVS, geen veiligheidsagent is die hem de volgende dag moest aflossen - amin moest hem aflossen (gehoor, p. 9) – maar aankoopverantwoordelijke (verklaring DVZ, p. 3; gehoor CGVS, p. 6). Door een en ander aan te passen wordt het relaas er niet geloofwaardiger op, maar wordt nogmaals bevestigd dat verzoeker zijn relaas gefabriceerd is.

2.7. Waar verzoeker nog stelt dat hij *"immers 2 à 3 maanden langer (werkte) dan de datum die wordt vermeld op de aanbevelingsbrieven"* komt hij niet verder dan een blote bewering. De motivering die betrekking heeft op zijn taskara, het krantenartikel, het attest van IRAA waarbij blijkt dat verzoeker er tot 30 juni 2008 zou hebben gewerkt en de badge wordt niet betwist, laat staan weerlegt. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.8. De Raad besluit dan ook dat verzoekers relaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve onaannemelijk is. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met respectievelijk artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In de mate verzoeker verwijst naar de feiten die aan de basis liggen van het asielrelaas om subsidiaire bescherming te bekomen kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend. Mede in acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.10. De Raad wijst er op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (EHRM *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht-

of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaard daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

In de mate verzoeker betoogt dat niet is nagegaan of hij op een veilige manier kan reizen tussen Nangarhar en Kaboel, wijst de Raad erop dat bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, meer bepaald Kaboel, deze plaats als hoofdstad bereikbaar is met en internationale vlucht en niet valt in te zien waarom de veiligheidssituatie tussen Kaboel en Nangarhar dient onderzocht te worden vermits verzoeker een intern vestigingsalternatief heeft in Kaboel. Waar verzoeker volledigheidshalve opmerkt dat zijn hele familie thans in Nangarhar verblijft, en hij ter ondersteuning van dit argument een schrijven indient van het districtshoofd, stelt de Raad vast dat verzoeker een volwassen man is die ook in Nangarhar, volgens zijn verklaringen, vaak bij vrienden bleef slapen. Verzoeker geeft geen concrete toelichting waarom hij niet in Kaboel zou kunnen verblijven nu blijkt dat hij naar Kaboel vluchtte en daar een oom heeft die reeds 18 à 20 jaar in Kaboel werkt voor de overheid.

2.11. De motivering met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kaboel wordt niet betwist zodat deze dan ook staande blijft en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.12. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS